

Horatius születésnapja

*Tanítványnak jó nem vala ő, ajoj,
s kivált, ami legbecsesebb volt benne, azt
utálták, szellemét, a magánkalózt
az eszmekonszernek korában;*

*„érdekes”, mondták viczorogva, „jó, csak egy
kissé szedett-vedett”; a világhaladás
kérdéses időszakában a lírai én
volt mindenek fölött problémátikus,*

*az a mód, ahogy eljut az általánosig,
hol a vers szövetén, mint függönyön átdereng.
A rögeszme, hogy itt a sors repül gyalog,
s hogy az áttekintés lényege épp a föld*

*rögtönzésére a léttel rögtönözni, tavaly
viselt zakó, s ki vesz föl olyat, ha a sikk
a tiszta körvonal s az antik elmeszekrény,
hol mindennek külön fiókja van. Csak erős*

*egyéniség számíthat jó sajtóra, csak elvakultság
bírja bulldózerként tolni a csontokat,
míg tiszta lapot tűzzel nyit minden háború
s vér olajozza az úrben gördülő időt.*

HÉRA ZOLTÁN

Kígyótlan éjjelemben

*Kezdetben valami kopácsolás,
résütés hozzám, kéretlen megérkezés,
valami mester, fészketet átfalazó.*

*Ott mintha lengene bogyólykalitkám,
s tollálcás, nagyeszű aggom,
a kuvik, ki csenddel mesél.
Kint meg a rókakölyök,*

szememet kerülő ajándék fogoly,
lángvető, nyomomban kutakodó.

Sarkában bárány-délelőtt —
teljes kar nincs-templom-vasárnapon:
akoldalárda, hangvirágzás,
zengés, ahogy már soha többé.

Út a nyíresbe, rémlik, szent család,
kéz kézben, hármasunk.
Erdő-menny, napvillámlás,
béke, ahogy már soha többé.

És kísért egy udvar,
dőlt kút, sivatagtornác.
Nyitok be: dohos ég, gyászasszony-íngás,
szeplos intelem, savanyú jóslás.

Végül meg álmodok, mintha mindig aludnék.
Szárnyakat lesek, madárszíneket szedek,
zugomon folyvást fácán-idő.

Kezdetben, kigyótlan éjjelemben,
mielőtt jött volna ő,
a pillátlan prédaleső.

Ott, ott még, imám előtt.

Párbeszéd az úton

Hová, hová csontom, te vak,
az aranyerdőből,
a gyémántudvarról
micsoda fagyhercegségbe, jégkáságba,
micsoda varjúországba?

(Csak oda, ahová lehet,
ahol pernye, füst felett,
játszhatsz még lelket,
ahol még magadat elhiheted.)

Hová, hová,
szőlőmből, kertjeimből,
elsőfű deleimből,
csupa-lomb csendjeimből,
miféle algavilágba, mohazsákba,
bolond te, milyen
fonalas-ostoros mélyhazákba?

(Csak oda, ahol még tarthatod,
balga, a pillanatot,
dél harangját hol húzhatod,
darazsd jóllakathatod,
éjedet hajlítgathatod.)

Az az oldalági ég,
azok a fattyú vizek!
Engem, kit réti szél nevelt,
kit forrás szeme szeretett,
mire szánsz, milyen homályra,
miféle árra, talajfolyásra,
micsoda csuszamlásra?

(Csak ami megillet arra,
hullásra, búsulásra.
Hogy magad élén eljöhess,
most a gyönyörű kinzatasra.)

